

SEPTEMBER 2005 ○ roč. XIV (XV)
mesačník Evanjelickej cirkvi metodistickej

Ohnisko

Z O B S A H U:

- ⇨str.2 **75.výročie - Jenkovce**
- ⇨str.3 **Autobus je ich druhým domovom**
- ⇨str. 4 **Reportáž z Brazílie**
- ⇨str.8 **Rozhovor o spevokole z USA**
- ⇨str.9 **Počúvaj svoj smäd**
- ⇨str.11 **Európsky seminár pre pracovníkov s deťmi**
- ⇨str.12 **VIM maratón**

⇨str. 6-7 **Letná príloha – Tábory a Misia**

75. výročie zalo•enia zboru v Jenkovciach

„Bo•iu prácu nič a nikto nezničí. Zbor stojí na slove a preto sa nekláti,“ to boli slová br. Michala Jenča st., keď v príhovore 6. augusta 2005 spomínal na začiatky práce v Jenkovciach. Ak by som mala opísať moje dojmy z tohto zboru, cítila som sa tam veľmi dobre. Milé prijatie, srdečné ovzdušie, horlivosť pre Pána, pohostinnosť.

Keď sa povie Jenkovce, predstavte si veľmi dlhú cestu na úplný koniec Slovenska. Na mobil vám príde šokujúca správa: Vitajte na Ukrajine! Ale inak je táto obec so 450 obyvateľmi veľmi pekná. Kultúrny dom a obecný úrad sú v zeleno•ltých farbách, ako aj autobusové zastávky. Rímsko-katolícky a reformovaný kostol sú zachovalé a večer pekne osvetlené.

Evanjelizačný autobus z Nemecka privítali Jenkovce prvýkrát. Sobotňajší program začal práve pri ňom. Večer sa v plnej miestnosti. zborového domu ozývali piesne v podaní skupiny LTD. Spomienky z kroniky čítal miestny kazateľ Jirko Bassano, slovom aj premietaním fotografií sa pripojil predseda Rady Pavel Procházka, ktorý v Jenkovciach slúžil 4 roky. Bo•ím slovom z Mt. 22 sa prihovril br. Ján Tagaj zo Serede.

Na nedeľných bohoslu•bách kázal br. Vilém Schneeberger, bývalý superintendent. Z textu Kol 1, 9 – 14 nás vyzval, aby sme ako Bo•ie deti:

1/•ili hodne Pána 2/prinášali ovocie v dobrom skutku 3/poznávali Boha 4/poznávali Bo•iu moc 5/boli vd•ační

Ekumenická bohoslu•ba v nedeľu poobede sa niesla v znamení pozdravov, ktoré priniesli starosta obce p. J. André, farárka ref. cirkvi A. Jenčová, kazateľ CB br. M., Jurčo, spt. ECM J. Červeňák a za miestny zbor br. J. Čisár. Verím, •e všetci, ktorí sme sa zúčastnili na tejto slávnosti sme odchádzali s **vd•ačnosťou** za

Bo•ie dielo, ktoré Boh koná aj v tejto obci a s **vierou**, •e Bo•ie dielo bude pokračovať a nič a nikto ho nezničí.

MILENA BELKOVÁ

Dostal som trstinu, podobnú prútu, s týmito slovami: Vstaň a zmeraj Bo•í chrám i oltár i modliacich sa v ňom. Zj 11,1

Uvedomujeme si pri čítaní tohto verša absurditu situácie? Čo má Ján merať? Chrám u• neexistuje, na jeho mieste je len kopa trosiek a Bo•í ľud je rozptýlený po celej krajine. Oltár je

zničený a nie je ani nikoho, kto by sa klaňal a obetoval. To je prítomnosť, skutočnosť.

Ale proroctvo sa díva do budúcnosti a vidí nový chrám, obnovený oltár aj bohoslu•bu s mno•stvom modliacich sa. Proroctvo prináša obraz nádeje. Čo, •e teraz Ján vidí okolo seba, ubúdanie, zomieranie, trosky a bezvýchodnosť? Bo•í plán je celkom iný! V Bo•om pláne je zmlovanie, zasl•úbenie, oslávenie a povýšenie.

Naša situácia ale nie je rovnaká ako v dobe Jánovej. My chrámy – modlitebne, máme. Staré obnovujeme, nové sa stavajú. Veľké, krásne, technicky dokonalé. Nie je problém naplánovať, zmerať, vybudovať. Peniaze sa v•dy nejako zo•enú. Ale čo vo vnútri? Ján má zmerať aj tých, čo sa modlia. Ľudí – veriacich ľudí. Cirkvi nie je len zoznam kostolov, modlitební, farností a zborov. Kristova cirkvi je aj stavba z ľudských srdiec. Ján ale nemá len „rátač“ členov, má zmerať ich „rozmer“. Zrazu nám tu v pamäti zaznie verš: My sme predsa chrám Boha•ivého (2 K 6,16), a poznávame, •e existencia a perspektíva Bo•ieho ľudu nie je v stavbách kamenných, ale mäsitých.

Jednoducho je to v ľudoch. Vieme zo skúseností, •e mnohý malý a chudobný „zboreček“ na dedine urobí viac práce na vinici Pánovej ako mnohočlenný zbor v meste. A práve v tom je základ zasl•úbenia a nádeje.

Ak chceme niečo budovať, musíme merať. A musíme začať ka•dý od seba. Nie je to ľahké, ale je to jediná cesta ako vyjsť z údolia kostí suchých (Ez 37). Kam? No predsa smerom k Novému Jeruzalemu (Zj. 21, 2).

JIRÍ BASSANO

Spomienky na začiatky zboru v Jenkovciach

Začiatky práce boli veľmi ťažké. Schádzali sme sa po večeroch, keď sme dokončili namáhavé práce na poli, keď sme boli roľníci a bolo to naše živobytie. Najprv bol našou modlitebňou malý hlinený domček sestry Bánovej, pokrytý slamou. Slovo Božie sa čítalo pri petrolejke. Prežívali sme ale radosť z toho, že nás Pán Boh prijal na milosť, že sme sa stali dieťkami Božimi. Naša radosť bola obrovská a odhodlanie ísť slúžiť iným nezastavilo ani opovrhovanie a prenasledovanie zo strany našich rodín, susedov alebo pána farára.

Predtým, než som ja uveril, viedol som typický svetský život. Keď som od malička bol hudobníkom, hudba bola môj svet. Keď som uveril, začal som svoju prácu na vinici Pánovej. Naučil som bratov a sestry 40 „sionských piesní“, potom všetky ostatné, ktoré bratia kazatelia priniesli. Organizovali sme mládežnícke podujatia.

Naši otcovia začali s prácou aj v susedných obciach. Najprv chodili peši do okolitých obcí hlásať evanjelium. Neskôr, keď si u nich mohli zakúpiť bicykle, tak na bicykloch a to za každého počasia a v každom ročnom období. Neraz bicykle len tlačili a to niekoľko kilometrov, lebo bol ľad, sneh a vietor a nemohli do staníc doraziť.

Práca ale pokračovala. Stále častejšie k nám prichádzali na návštevu aj ďalší kazatelia, bratia Matena, Hasič, Polák, Erlebach, brat superintendent Huňatý a Vančura, neskôr brat kazateľ Effler, Svidenský, Zajíc a superintendent Schneeberger. Z hlineného domčeka sestry Bánovej, sme sa presťahovali do rodinného domu, tentoraz u murovaného, sestry a brata Semáčových, ktorí s láskou poskytli na dlhé roky svoju prednú obývaciu izbu na modlitebňu. Veľká zmena v živote zboru sa spája s kúpou vlastného domu a s jeho neskoršou prestavbou.

Také teda boli prvé desaťročia života nášho zboru. Neboli ľahké, ale viera, nádej a láska nám dávala veľa síl prekonávať spoločne všetky nepriazne. A to platí aj teraz, keď u nás nepociťujeme prenasledovanie a nenávisť, ale skôr archy rokov a ekonomické problémy charakteristické pre malú obec. Vieme, že Pán je a bude s nami, keď my ostaneme verne s Ním.

J.J. (z www.jenkovce.umc.sk, redakčne krátené)

Spoločné zhromaždenie

M. Jenčo

Spoločný obed

NAŠE DOJMY Z JENKOVIEC

To, čo ma oslovilo, bol život starých ľudí v zbore. Celý náš team bol povzbudený z toho, ako títo bratia a sestry žijú, ako sa modlia a za čo všetko dokážu byť vďační. Pre nás, ktorí máme 25 preč, je veľkým povzbudením vidieť na vlastné oči, že je možné prežiť CELÝ ŽIVOT S KRISTOM.

Filip VESELÝ, BRATISLAVA

Ako účastník osláv 75. výročia založenia zboru v Jenkovciach som prežil poehnanie. Sú tam vzácní veriaci, ktorí ostali Bohu verní i počas rokov prenasledovania v socialistickej dobe a tie v časoch ekonomického nedostatku. Bolo zaujímavé vidieť videoprezentáciu z histórie zboru, lebo z našej minulosti sa môžeme veľa naučiť a obnoviť svoje nadšenie priblížiť sa strateným ľuďom tejto generácie. Sme hrdí na svoje dedičstvo a musíme sa učiť od týchto priekopníkov viery a veriť, že mnohé ďalšie takéto zbory budú v 21. storočí založené po celom Slovensku aj v Čechách.

Veľmi obdivujem kazateľa Jirka Bassana a jeho ženu Zdenku pre ich odovzdanosť tomuto zboru a obci a viem, že aj v nebi si ich vážia. Ich príklad lásky a vytrvalosti sú pre nás ostatných v ECM ponaučením. Bol som rád, že som mohol bývať u Čisárovcov s Lubošom a Jankom Tagajovcami. Dotkla sa ma ich pohostinnosť, lebo som musel

vstávať o tretej ráno, aby som sa dostal včas na miesto, kde som mal kázať a celá rodina vstala spolu so mnou, aby mi dali jesť a odprevadili ma s modlitbou. To je chvíľa, na ktorú nikdy nezabudnem.

S láskou v Ježišovi,
MARK BRUNER

Foto: Roman Bassano

Z. Bassanová odovzdáva darček superintendentovi J. Červeňákovi

V. Schneeberger

STARŠOVSTVO A ČLENOVIA FARNOSTI JENKOVCE ĎAKUJÚ ZBOROM A JEDNOTLIVCOM NA SLOVENSKU A RADE ČESKEJ OBLASTI ZA PRÍSPEVOK NA POKRYTIE NÁKLADOV NA OSLAVY VÝROČIA NÁŠHO ZBORU.

Jiří BASSANO

AUTOBUS JE ICH DRUHÝM DOMOVOM

Rozhovor s pracovníkmi Zeltmission – Helgou a Axelom Frömming počas autobusovej misie Piešťany, Sereď, Trnava v júni 2005

Na úvod by sme sa radi opýtali, odkiaľ obaja pochádzate.

Prichádzame k Vám zo severozápadného Nemecka (takmer holandské hranice). Náš metodistický zbor má asi 500 členov a na bohoslužby sa nás schádza asi 90 - 130 ľudí.

Ktoré krajiny ste už na svojich misijných cestách navštívili?

No, v prvom rade Slovensko, ale potom samozrejme aj Českú republiku, Maďarsko, Bulharsko, Švajčiarsko, Francúzsko, Poľsko, Litvu, Lotyšsko, Estónsko, Fínsko, Nórsko, Dánsko a Chorvátsko.

Aká je vaša úloha v organizácii Zeltmission?

Sme misijní pracovníci, ktorí chodia po Európe ako s misijným autobusom, tak aj s misijnými stanmi.

Prečo to vlastne všetko robíte?

Prečo? Predsa z viery nášho Pána a z vďačnosti k Nemu. A samozrejme z lásky k blížnym a k súrodencom vo viere.

S akou odozvou sa stretávate pri vašej práci?

S veľmi dobrou. Keď sa pozeráme na roky dozadu, pozorujeme stúpajúci dopyt po našej misijnej činnosti, ktorý je však momentálne veľmi ťažko pokryť, nakoľko máme nedostatok spolupracovníkov. A okrem toho, je celá táto misia financovaná len z darov.

Za všetku lásku a srdečnosť vám všetkým veľmi pekne ďakujeme.

Helga a Axel

Rozhovor pripravili Kornelija a Milena, preklad z nemčiny: Filip.

OZNAMY

POZVANIE NA

seminár:

„Komunikáciou

predchádza•

ľahostajnosti“

12. november 2005

Bratislava, aula EBF UK

Organizuje •enská

komisia pri ERC

Program:

● Pohľad na realitu

komunikácie

● Potrebujem vôbec

blí•neho?

● Ako (ne) komunikujeme

Smútočné oznámenie

Dňa 28. júla

2005 Pán povolal do večnosti

vo ve-ku 72 ro-

kov br. Milana Pavelku zo Senca.

Brata Pavelku si mnohí v Bratislave a v Sereďi pamätajú ako ochotného slu•obníka Bo•ieho Slova.

Poslednú rozlúčku 1. augusta vykonal br. kazateľ Luboš Tagaj na cintoríne v Senci.

*Dajte si veľký pozor, aby ste nerozplakali •nu,
lebo Boh počíta jej slzy! •na vyšla
z mu•ovho rebra, nie
z jeho nôh, aby bola pošliapaná, nie z hlavy, aby bola porýšenecká, ale z jeho boku, aby mu bola rovnou..
• miesto pod ramenom, aby bola chránená, a vedľa srdca, aby bola milovaná..*

*• hebrejského
Tánuđu*

Reportá• z mláde•níckej konferencie v BRAZÍLII

Ôsma medzinárodná mláde•nícka konferencia evanjelizácie „Aby svet spoznal Je•ša Krista“ sa konala 19. – 26. júla 2005 v Riu, v Brazílii, ako súčas• dôrazu Svetovej metodistickej evanjelizácie. Mladí ľudia vo veku 17 – 30 rokov boli pozvaní zo všetkých častí sveta, aby sa stali vedúcimi evanjelizácie vo svojich krajinách. S témou súviseli aj semináre, ktoré mali mladých povzbudi•, aby povstali a hlásali zves• o Je•šovi: „Ja som svetlo sveta, dvere. dobrý pastier, vzkriesenie a •ivot...“ Z našej cirkvi sa konferencie zúčastnil náhradník Radovan Kadlečik z farnosti Se•red' (zbor Sládkovičovo), nakoľko s. kazateľka Svetlana Francisti mala ako srbka problémy s vízami a letom.

Ako sa to začalo

Je naozaj •a•ké písa• o tom všetkom krásnom, čo som mohol za•i• v Brazílii. Ani neviem, ako by som začal...Ale asi tým, •e raz večer na nácviku chválospevovej skupiny mi zazvonil telefón. Volala mi s. Milenka Belková z ústredia našej cirkvi o mo•nosti ís• na túto konferenciu. Na druhý deň po telefonáte s br. predsedom Pavlom Procházkom padlo moje definitívne rozhodnutie: Idem do Brazílie. Najbli•šie brazílske veľvyslanectvo bolo vo Viedni, musel som si ís• víza vybavi• tam. Aj v tomto som sa spoliehal úplne na Boha. V sebe som si hovoril: “Bo•e, ak ma tam naozaj chceš ma•, tak tie víza a všetko okolo toho nebude preká•kou.” A ani nebolo. A potom som u• čakal na deň môjho odchodu. Tesne predtým ma stihol ešte navštívi• br. Luboš Tagaj, ktorý mi dal posledné rady okolo môjho letu a pobytu. Taktie• cenné rady mi dala moja rodina, ktorú si veľmi vá•im. Tie• mi dobre padlo naše ne•deľné zhroma•denie v Sládkovičove, kde sa sestry a bratia za mňa modlili. Touto cestou ďakujem všetkým, ktorí sa za mňa modlili, lebo Boh stál naozaj pri mne.

Nečakané problémy tesne pred odchodom

Aby to všetko bolo trochu dramatickejšie, hodinu pred odchodom na letisko do Viedne som si neš•astne poranil znamienko na tvári. Rýchlo som musel ís• k lekárovi, kde mi poskytli základné ošetrovanie. Ale vôbec ma to nerozrušilo. Bola to len taká malá skúška...Potom u• prišiel br. Miško Tagaj s dcérou Milenkou, ktorí ma spolu s mojou sestrou Vladkou viezli do

Viedne. Nasledovala rozlúčka (trošku smutná) a u• som bol len v Bo•ích rukách...Skutočne som cítil, •e Boh je vedľa mňa a •e sa mi nič nemô•e sta•. Cesta z Viedne do Parí•a bola perfektná a ešte perfektnejšia z Parí•a do Ria...

Príchod do Ria

...bol pre mňa trochu prekvapivý. Nikto ma tam toti• nečakal. Tak som si sadol na lavičku a čakal som ja ich. A prišli! Metodistický misijný camp sa nachádzal v Teresopolis. Prostredie a oblas•, v ktorej sme bývali, bola nádherná. Všade okolo hory, palmy, krásna príroda. Ubytovanie a ostatné zariadenia mô•em ohodnoti• na jedničku. Všeobecná mienka o Brazílii je veľmi skreslená...Stretol som sa s tým, •e sa ma opýtali: Čo budeš v tej d•ungli robi•? No, ja len •e d•ungľ•a bola trochu ďalej, ale nie tam, kde som bol ja!

Dni nabité pestrým programom

Po prvom dni, ktorý bol viac-menej informačno-organizačným, nasledovali dni nabité pestrým programom. Po rannom zhroma•dení sme boli rozdelení do menších modlitebných skupiniek, nazvaných family group. Po obede nasledovalo mno•stvo seminárov a• do podvečera.

Potom nasledovala večera a po nej večerné zhroma•denie. Jedlo bolo fantastické, niekedy som to nevládal ani všetko pojes•. Ochutnal som aj rôzne brazílske špeciality...

Medzinárodná tanečná skupina

Podarilo sa mi tu zostavi• tanečnú skupinu, ktorú tvorili ľudia z Brazílie, Mexika a ja medzi nimi jediný Slovák! Od nášho vystúpenia na hlavnom pódiu som pokoj u• nemal...Mnohí sa ma začali vypytova• na krajinu, zbor, na našu mláde•, kazateľov, chceli vidie• fotky...Nasledujúce dni som strávil dos• často na pódiu. Chceli poču• slovenčinu, naše chválospevy. Tak som spieval a oslávil Hospodina aj tam, na tak vzdialenom mieste. Dokonca som poskytol dva rozhovory do lokálnych televízií, fotili ma so slovenskou vlajkou...Teraz som si istý, •e Slovensko nájdú aj poslepiačky na mape! Za•il som tam neopakovateľné a po•ehnané chvíle, zdokonalil som sa v angličtine, ktorú veľmi potrebujem na univerzite, získal som veľa poznatkov o iných krajinách a kultúrach, ktoré tam boli zastúpené. Dokonca jeden z hlavných organizátorov tejto konferencie – Eddie Fox, ma prišiel osobne pozdravi• a poďakova• za reprezentáciu našej krajiny a cirkvi.

Čo poveda• na záver?

Ešte raz by som chcel poďakova• Bohu a všetkým, ktorí mi umo•nili absolvova• tak nezabudnuteľnú konferenciu v Brazílii!

Boh Vás •ehnaj!

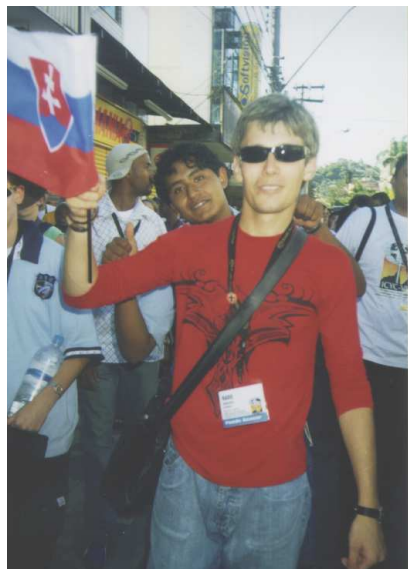
Radovan Kadlečik

Rado a Eddie Fox

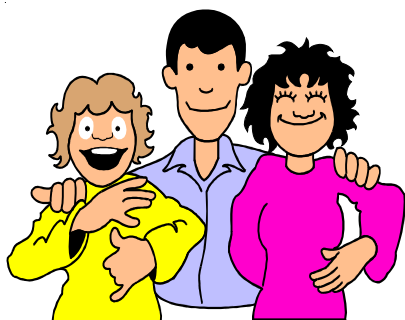

Medzinárodná chválospevová skupina

Na poulicnej evanjelizácii

Dorastový tábor 2005 – Bukovina

Aj toto leto sme ako zbor CIK-CAK (ECM-Petr•alka) zorganizovali 10- dňový tábor pre dorast z rôznych kútov Slovenska. Od 6. do 16. júla sme spolu trávili čas na chate v Novej Bani - Bukovine.

V skratke by sa tohtoročný tábor dal charakterizovať ako „veľmi náročný a zároveň špeciálne vedený Duchom Svätým“.

Tento rok nás ako vedúcich Hospodin totiž jednoducho viedol do toho, pozvať na tábor dorastencov predovšetkým z ulíc Bratislavy, teda mladých pochádzajúcich z prostredia, kde výrazy ako Boh alebo kresťanstvo sa objavujú často len v nadávkach. S istotou sme mohli povedať asi len o piatich z 33 dorastencov, že sú znovuzrodení. Cigarety, alkohol a drogy boli niečím, s čím sme sa tiež museli vysporiadať po celý čas trvania tábora, napriek tomu, že na jeho začiatku boli stanovené jasné pravidlá ohľadom týchto vecí.

Táborový deň bol rozdelený na ranné skupinky, turnaje, táborové hry a večerný program s témami, seminármi a chválami. Asi najviac úspechov získal bazén pri chate, ktorý bol aj napriek dažďovému počasiu po celý čas využívaný a to nielen počas turnaja s názvom vodný hokej. Na ďalšie hry z dielne hlavného vedúceho teda Vojta Sirkovského tiež asi len tak ľahko nikto nezabudne. Človek totiž nechodí každý deň po dedine s tým, aby ho niekto pozval na obed a tiež by nikto len tak pre nič za nič nechal traktorové koleso hore svahom, na ktorý má aj bez nákladu sám problém vyliezť. A je večeru na neznámom mieste v lese hromadne a z vedra – kto si toto nechal ujsť, oveľa prišiel – nehovoriac o tom, že potom musel nájsť cestu do tábora v úplnej tme a bez bateriek („Heej, zasvieťte niekto tým mobilom, ja nič nevidím!“). Jedna skupinka sa na tejto „malej nočnej vychádzke“ rozhodla, že prespí v lese, keďže sa nevedeli dostať cez vodopád.... Ešte že my vedúci máme také mäkké srdcia a išli sme tam pre nich!

Už na začiatku nám bolo jasné, že hovoríme týmto deckám o Bohu nebude jednoduché. Duch Svätý konal od prvého dňa, aj keď to dorastenci nevideli – no napriek tomu sme po niekoľkých dňoch pochopili, že je v nich niečo ako múr a vzbura, ktoré nebude také ľahké preklenúť. Satan si nechcel pustiť tieto deti a nám ako vedúcim to dal aj veľmi jasne pocítiť. Bol to pre nás náročný duchovný boj, v ktorom boli napadnuté naše najslabšie miesta. No z Božej milosti sme mohli obstáť v čase, keď to už vyzeralo, že to vzdáme. Hospodin sa priznal k modlitbám svojho ľudu – nielen nás 10-tich vedúcich ale aj našich súrodencov z celého Slovenska (ďakujeme!), ktorí spolu s nami zápasili, keď boli rozposielané sms-ky s prosbou o modlitby. V nasledujúci večer prišiel akoby zlom, keď asi 15 ľudí mohlo pri výzve urobiť rozhodnutie pre Pána Ježiša alebo pre obnovenie vzťahu s ním. Aj keď len Pán sám pozná hĺbku ich rozhodnutia, tešíme sa z toho, že Boh sa ich dotkol a oni zatúžili po niečom inom, ako mali doteraz. My im spoločne ehnáme, aby tak, ako sa oni priblížili k Hospodinovi, aj On sa priblížil k nim v nasledujúcich dňoch.

Chvála Pánovi za to, čo konal a bude konať! Teším sa z toho, že Hospodin je verný a že Jeho sila nekončí tam, kde my už viac nevládzeme.

Počúvaj svoj smäd

Raz v horúcom letnom popoludní som predbiehal na diaľnici kamión, ktorý mal na zadnej strane slovo „Misia“ a pod ním „Zahas smäd.“ Musel som sa zasmiať. Pri predbiehaní som čítal na bočnej strane veľkými písmenami „Prevoz fliaš“. Nevedel som, aký nápoj preváža, názov firmy nebol uvedený. Je to jedno, ich hlavným povorením bolo hasiť smäd!

Vtedy som si pomyslel, aká životu potrebná je voda. Aj v dvojacom význame. Nie iba pre naše telá, ale prenesene aj pre naše duše. Preto povedal Ježiš ťažko osudom stíhanej žene, ktorá naberala vodu z Jákobovej studne: „Kto sa však napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude žižniť na veky. Ale voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody, vyvierajúcej pre večný život“ (J 4, 14).

Hovoril pri tom prirodzene o občerstvení duše jeho prostredníctvom, lebo slovo „voda“ sa často používa v Biblii v tomto zmysle. Pri veľkom zakončení týždňa sviatku vody v Jeruzaleme povedal Ježiš napríklad: „Kto má smäd, nech príde ku mne a napije sa. Kto verí vo mňa, nikdy nebude žižniť“ (J 6, 35), lebo zakúsi to, čo hovorí Písmo: „Ako prameň bude z neho vychádzať živá voda. Ešte aj v posledných veršoch Biblie stojí: „Kto žižni, nech príde, kto chce, nech si zadarmo naberie vody života“ (Zj 22, 17).

Ako hasiť si svoj telesný smäd čistou, dobrou vodou, je tiež rovnako dôležitý smäd duše po osviežení Bohom. Je veľa zamorených močarísk na tomto svete. Iba Ježiš sám nám ponúka čistú „živú vodu“. Piť však prirodzene musí vždy každý sám!

ANTON SCHULTE, NEUES LEBEN, z NEMČ. MZ

Celoslovenská kampaň „MODLITBY ZA ŠKOLY“

Cieľ kampane (projektu):

- prehľbiť zodpovednosť mladých kresťanov za evangelizáciu školského strediska
- zvýrazniť potrebu kresťanských hodnôt pri výchove mladej generácie v spoločnosti
- ekumenicky prehľbiť spolupatričnosť mladých kresťanov

Trvanie kampane (projektu):

19. september - 23. december 2005

Viac informácií na www.kbs.sk,

www.ekumena.sk

E. Bachletová

Autobus, autobus!

Keď začiatkom augusta žltlooranžový autobus prechádzal cez dediny východného Slovenska, niektorí sa za ním len s údivom obzreli, iní si po prečítaní nápisu „kresťania na cestách“ poklepali po čele a so smiechom išli ďalej. No tí tretí, ktorým to nedalo, sa zastavili a prišli sa pozrieť, spýtať sa alebo aj ostať na program. Práve s nimi sme trávili prvý augustový týždeň, keď misijný autobus z Nemecka prechádzal rôzne miesta slovenského východu.

-kedy A kde-

Naša misijná cesta trvala od 1. do 6. augusta 2005. Počas týchto 6 dní sme navštívili Gerlachov (cigánska osada), ďalej Mníšek nad Hnilcom, Smolník a časť Košíc Ťahanovce (miesta pôsobenia misijného pracovníka pre východ Milana Lorinca) a obec Jenkovce (pri príležitosti 75-teho výročia založenia zboru ECM v Jenkovciach).

-kTo-

Boli sme ôsmi a toto sme my:

VOJTO

Vek: 25 preč

Výška: siaha aj čosi

Váha: cca. 200 hrivien

Hodnota: Mt 10:31

Funkcia: Ten, ktorý to všetko spískal. Manažér.

Kazateľ. Šofér. ...

Zvláštne znamenie: Večný puberták

JANKA st.

Vek: približne a možno ešte aj menej.

Výška: niečo cez tri lakťe

Váha: a čo ešte?!

Hodnota: Vyrovnaná krvou Pána Ježiša

Funkcia: Manželka, mamina a tá, ktorá sa nám starala o papanie.

JANKA ml.:

Vek: 10+7

Výška: akurát

Váha: akurát

Hodnota: 1 Kor 6, 20a

Funkcia: Poslušná dcéra svojich rodičov. Zabezpečovateľka občerstvenia pre autobusových hostí.

FILIP

Vek: odmocnina zo 625

Výška: od hlavy až po päty

Váha: po jedle o niečo viac

Hodnota: nevyčísľiteľná

Funkcia: Triky, predmetové lekcie a sketch - t.j. ten čo hovoril v podobenstvách.

MIŠKA

Vek: onedlho plnoletá

Výška: pol trstiny + pol lakťa (asi)

Váha: cez 2 kilá (pri narodení)

Hodnota: dcéra Kráľa vesmíru

Funkcia: Spoluzabezpečovateľka firmy pre zabezpečovanie občerstvenia.

Zvláštne znamenie: jej prvá misijná cesta (viď svedectvo)

ETELKA

Vek: 20

Výška: hlava v oblakoch

Váha: 20

Hodnota: verš 1 Kor 6, 20a

Funkcia: gitara, spev

BRAŇO

Vek: 6 rokov (kresťan)

Výška: 1 siaha + -

Váha: primerane

Hodnota: ako zrenica Hospodinovho oka

Funkcia: práca s deťmi hlavne

Zvláštne znamenie: ruka chytená do hrdzavej pasce

DANIELA

Vek: 5+5+5+5+5

Výška: 17_?

Váha: musí viac papať

Hodnota: 1 Kor 7, 23a

Funkcia: hlavný fotograf a účtovník

-čo A ako-

Autobusová misia spočíva v tom, že na vybranom mieste zastane autobus a pri ňom (príp. v ňom) sa odohráva program. Vonku sú rozložené stoly a stoličky, kde môžu ľudia dostať kávu, čaj, kekсы alebo iné občerstvenie. Program prebieha popri tom- vystupuje hudobná skupina, hrá sa napríklad scénka, je kázané Božie slovo a medzitým sa chodia misijní pracovníci (tomto prípade teda my) rozprávať s tými, čo si prišli posediť. Pri detskom programe sa hráme rôzne hry, učíme deti spievať piesne a máme slovo vhodné pre ne.

Všade, kde sme boli, bola situácia odlišná, takže je zložitá povedať niečo spoločné pre všetky miesta. Prvé tri dni sme na každom mieste mali poobede detský program a večer program pre mládež a dospelých. V Gerlachove nás hneď privítalo asi 40 malých detí. Braňo si tu pri slove o nebezpečnosti hriechu chytil ruku do starej hrdzavej pasce ukážka to dúfajme bola dosť názorná. Aj na večerný program prišlo dosť ľudí, mladých aj starších z osady. V Mníšku bolo tiež dosť veľké množstvo ľudí, ktorí sa o programe dozvedeli cez miestny rozhlas. Prišli deti aj dospelí a Boh sa aj tu dotýkal ich srdc. V Smolníku bolo návštevníkov pomenej, ale napriek tomu mali mnohí z nás pri večernom programe dobré rozhovory. Štvrtok a piatok sme trávili v Košiciach. Počasie tu bol daždivé a veterné, preto sme v jeden deň mali len osobné rozhovory s dospelými pri káve alebo čaji bez programu a na druhý deň iba predĺžený detský program. V Jenkovciach sme mali program s deťmi a potom sme spolu slávili 75 rokov od založenia zboru na tomto mieste. Celkovo môžeme povedať, že nám Boh na každom mieste poslal ľudí hladných počuť Jeho slovo.

-čo my Na to-

Pri akciách ako je táto je pre nás veľmi dôležité, že my sami ako služobníci máme možnosť získať nové skúsenosti, spoznávať problémy, otázky a charaktery ľudí a učiť sa svedčiť o Hospodinovom konaní v našich životoch. Takáto práca navyše upevňuje aj vzťahy medzi nami navzájom. Okrem toho je pre nás požehnaním vidieť, ako sa Boh dotýka ľudských srdc a že Jeho Slovo je stále aktuálne a živé. Aj keď možno nevidíme priamo na evanjelizácii nejaké veľké obrátenia, mohli sme vidieť ľudí, ktorí odchádzali dotknutí, zamyslení, zmenení...

Boh s nami konal a j čo sa týka nášho zdravia: mohli sme vidieť veľmi rýchle uzdravenie zranenej Braňovej ruky (čakali sme, že sa to bude hojiť niekoľko týždňov, no do konca misie ostala už len malá chrasta), tiež sme videli uzdravenie zo zimnice a bolesti brucha, nehovoriac o uzdravených srdciach...

Pre každý zbor je veľmi dôležité, aby trávil čas na evanjelizáciách- vtedy totiž Boh koná nielen skrze nás ale aj v nás - a toto každý z nás veľmi potrebuje. My môžeme aj po tejto misii len vyznávať, že máme silného Boha, ktorým sa môžeme chváliť, pretože On robí v našich životoch veľké veci.

-ek

Moja prvá misijná cesta

V mojom živote sa udialo množstvo zaujímavých vecí, ale ďakujem Bohu za prázdniny. Keď som premýšľala o tom, ako ich využijem, napadla mi myšlienka ísť na východ Slovenska spolu s misijným teamom a autobusom z Nemecka. Ani skoro neviem ako, v nedeľu 31.7. poobede som sa spolu s ostatnými vybrala na túto misiu s veľkou radosťou a očakávaním. Trošku som sa bála prvého dňa v Gerlachove medzi samými rómami, ale keď sme vošli autom do dediny, hneď nás obklopili krdle nadšených rómskych detí. Bolo s nimi super. Niekedy nás domáci neprívatili tak vrelo, ale verím, že žiaden deň nebol zbytočný a aj nám (teda mne) toho veľa dal. Na celej ceste bolo kopec zábavy, aj práce, trošku únavy, ale veľkej radosti pozeráť sa, ako sa Boh stará o množstvo vecí pre nás, aj pre iných. Je super vedieť, že Boh má pre nás požehnané chvíle, na ktoré proste nezabudneme...

Miška Pešková

Aj „dospelí“ sa pri autobuse v Jenkovciach dobre zabávali

Spievajte Hospodinovi VŠETCI ľudia!

(ako pracovať s detským hlasom a s hlasom, ktorý sa mení)

V Písme sa píše: „Chváľte Hospodina, všetky národy! A velebte Ho, všetci ľudia!“ (Ž 117,1) Jedným (nie jediným!) z prostriedkov chvály Boha je hudba a spev. Biblia vyzýva všetkých ľudí, aby Boha chválili. To znamená ľudí bez rozdielu národnosti, rasy, sociálneho postavenia, či veku. Nielen dospelých, ale aj malé deti. Vo všeobecnosti možno povedať, že deti rady spievajú. Rodičia, vychovávatelia, či vedúci besiedok ich učia rôzne pesničky, ktoré deti milujú. A keď sa k tomu pridá nejaký pohyb či ukazovanie rukami, sú z toho unesené.

V dnešnom príspevku by som chcela napísať niekoľko dôležitých poznatkov o detskom hlase. Verím, že aspoň niektorým čitateľom poslúžia k tomu, aby lepšie rozumeli detskému hlasu a vedeli s ním citlivejšie narábať, aby dnešné deti aj vďaka tomu mohli na Božiu chválu spievať lepšie a s väčšou radosťou.

Vedci z radov lekárov, psychológov a učiteľov objavili, že sluch človeka sa najviac vyvíja medzi tretím a siedmym rokom života. Ďalej zistili, že zvuky, ktoré sa

človeku stanú v tomto období prirodzenými, v následku neskorších skúseností nezmiznú. To v praxi napríklad znamená, že deti, ktoré sa naučia rozprávať nejakú reč bez cudzieho prízvuku, ale následne sa z danej krajiny odsťahujú, keď sa do nej neskôr vrátia, majú perfektný akcent.

Dieťa často nedokáže chytiť tón hudobného nástroja, môže sa zdať, že spieva falošne. Skúste mu však daný tón zaspievať. Deti sa vedia na tón ľudského hlasu chytiť ľahšie. Detský hlások je veľmi citlivý a treba s ním opatrne narábať. Nesmieme ich nútiť spievať hlasno, pretože to spôsobí, že budú spievať „z hrdla“. Taký spev ničí hlasivky a vytvára zlé návyky, ktoré môžu mať celoživotné negatívne následky. Často sa stáva, že práve deti, ktoré vedia správne spievať, ktoré dokonca chodia na hodiny spevu, nedokážu spievať hlasno. Vývin ich hlasiviek totiž ešte nie je dokončený a správna technika spevu v tomto období sa prejavuje aj tým, že dieťa spieva potichu. Neinformovaní vedúci besiedok, či detských spevokolov ich nútia spievať hlasnejšie s odôvodnením, že majú pekný hlas a musia skupinu „ťahat“. Ako som už spomenula, takýto postoj je nesprávny, pre detský hlas priam zničujúci.

V 14. -15. roku života sa chlapcom začína meniť hlas. Kým sa chlapcom nezačne meniť hlas, dokážu spievať veľmi vysoko (ženský soprán). Zmeny v hlase, ktoré zväčša nazývame mutovanie, spôsobia, že sa hlasový mechanizmus zdvojnásobí. V dôsledku toho muži spievajú o oktávu nižšie, než ženy. Niekedy proces zdvojnásobovania prebehne za krátku dobu, zriedka už za tri mesiace, niekedy za šesť mesiacov až jeden rok. V tomto období je veľmi dôležité nevysmievať sa chlapcom, ale snažiť sa udržať ich záujem o hudbu a povzbudiť ich.

Aj dievčatám sa okolo 13. – 18. roku mení hlas. U nich je však oveľa ťažšie rozpoznať, že sú stále v procese zmeny. Rozozná sa to napr. podľa toho, že je v hlase počuť príliš veľa dychu.

Prajem si, aby vás tento článok inšpiroval k väčšiemu záujmu o to, ako funguje ľudský hlas a ako s ním správne narábať. Existuje len jeden jediný hudobný nástroj, ktorý nevytvoril človek – je to práve hlas. Ľudský hlas je hudobným nástrojom, ktorý skonštruoval priamo Pán Boh. Chcela by som vás všetkých povzbudiť k tomu, aby ste tak, ako sa učíte hrať na hudobný nástroj, učili sa i spievať. Nech znie Bohu sláva z našich úst až do konca života a nech mu znie krásny a kvalitný spev, ktorý bude lahodiť nielen ušiam Stvoriteľa, ale i stvorenstva.

...nabudúce niečo o uctievaní Boha hudbou v Starej zmluve...

DANA Šírkovská

Niekoľko praktických rád pre hudobníkov ohľadom rozsahu detských piesní.

Deťom sa najlepšie spieva tercia. Je to pre nich prirodzený interval. Ak spievate s 2 – 5-ročnými deťmi, väčšia časť piesne by mala byť v rozsahu tónov c1 – f1. To neznamená, že nemôže byť v nejakej pesničke aj tón nad alebo pod týmto rozsahom, mali by tam však byť zaradené iba sem-tam. Väčšina tónov by sa mala pohybovať v danom rozmedzí.

Väčšia časť piesne pre deti vo veku 6 – 9 rokov by mala byť medzi c1 až g1 (prípadne a1). Medzi 9. – 13. rokom by väčšia časť piesne nemala prekročiť rozsah c1 – c2. V tomto období sa začína meniť ľudský hlas, a to najmä u chlapcov, avšak i u niektorých dievčat.

ROZHOVOR O SPEVOKOLE Z USA

Kedy vznikla myšlienka uskutočniť turné na Slovensku?

L. Tagaj: Začalo to minulý rok v októbri, pri mojej návšteve v Kelleri, Texas, USA. Keďže tento náš partnerský zbor nemohol prísť do Trnavy fyzicky pracovať, nakoľko sme ešte nemali povolenie na stavbu, vznikla myšlienka pozvať ich, aby slúžili spevom. V rámci tohto partnerstva mala teda väčšina našich zborov, ktorá prejavila záujem, možnosť privítať 14 ľudí z USA. Turné sa konalo 9. – 17. júla 2005.

Ktoré zbory ECM ste navštívili?

L. Tagaj: Ich služba starými hymnami, ale i chválospevmi, niektorými dokonca v slovenčine začala v Piešťanoch a pokračovala v Bratislave – Starom meste, v Seredi, Partizánskom, Trnave, Sládkovičove, a smerovala na východ do Košíc – Čaharovci, Smolníka, Michaloviec a Jenkoviec. V nedeľu poobede sa v Jenkovciach sa konal ich záverečný koncert.

Môžeš prezradiť dojmy Američanov?

L. Tagaj: Väčšina z nich prvýkrát spievala na ulici (v Piešťanoch, v Trnave, v Košiciach, v Michalovciach). To bolo pre nich šok. Ale celkovo sa im na Slovensku veľmi páčilo. Boli prekvapení, že taká malá krajina, ako Slovensko, má tak veľa prírodnej krásy. Skoro všetci povedali, že prijali oveľa viac pohŕbania, ako priniesli.

Dostal si nejaké ohlasy zo zborov?

L. Tagaj: Vedúca VIM tímu, sestra Charlotte Hill ma požiadala, aby z každého zboru kazateľ alebo kazateľka napísali správu z ich koncertu. Môjme uverejniť napríklad z Partizánskeho od s. kazateľky Eleny Šuljanovej:

Dňa 11. júla 2005 sa v Mestskej knižnici v Partizánskom uskutočnilo hudobné predstavenie spevokolu z USA. I napriek upršanému počasiu sa zúčastnilo okolo 40 ľudí, prevažne mladých, neveriacich. Myslím, že boli spokojní aj tí starší – kvôli duchovným

piesňam a mladší – pre modernú hudbu. Prešli sme krásny hudobný zážitok, Pánu Bohu buď vďaka.

Za rozhovor ďakuje redakcia

Popis fotografií:

č. 1: Spoločne v Trnave

č. 2: Vystúpenie v Jenkovciach

č. 3: Občerstvenie v Partizánskom pred koncertom

„Sna• sa pláva• proti prúdu...“

ším milým prekvapením bolo, •e viacero častí z filmu zapadalo do našej témy. Odporúčame si to pozrie•. My sme tak urobili v stredu večer.

Ka•dý deň bol krásny a zároveň v•dy iný. Cez siestu sme čakali návštevu, ktorá nám obodovala chatky. Najprv to bol plavec, rybár, námorník v lodi a nakoniec medúza.

Toto bola hlavná téma detského tábora v Brezovej pod Bradlom od 23. do 30.7. 2005.

Čo nás to vlastne čakalo? Mo•no sme ani nevedeli, ale boli sme plní očakávania.

Sna•ili a učili sme sa pláva• proti prúdu. Pláva• proti nesprávnym veciam, názorom, činom. V nedeľu sme plávali proti nevďačnosti, pondelok proti neláske, v utorok proti klamstvu, štvrtok proti zbabelosti a piatok proti neposlušnosti.

Celým táborom nás sprevádzali uká•ky z rozprávky „Hľadá sa Nemo“. Na-

Počas celého pobytu sa od nás neodtrhla sesternica minuloročného Splinta, CELESTÍNA. Čakala nás v lese s lístkami na raňajky, v stredu nás čakala na Štefánikovej mohyle, ale predtým nám odkázala, •e jej máme z cesty donies• zopár drobností. Vo štvrtok v noci sa (skoro) celý tábor zobudil, okrem našich najmenších, a deti išli po sviečkami osvetlenej ceste hľada• Celestínku, preto•e sa stratila a nevedela nájs• cestu spä•. Pre ka•dé die•a totiž mala malý darček. Obrázkový Nový Zákon a malú sladkos•. Deti ju raz-dva našli. A aby sa v lese nebáli, sprevádzala ich po ceste flauta, ktorá im hrala

obľúbené piesne a tak si aj zaspievali.

Vo štvrtok sme dostali košickú návštevu z Otcovho srdca, ktorí nám priniesli nielen seba, dobrú východniarsku náladu, ale aj TRAMPOLÍNU, na ktorej sa deti dosýta vyskákali.

Hrali sme rôzne sú•a•ivé hry v piatich skupinách. Ka•dý mal šatku s farbou svojej skupiny: hnedá (výhercovia), zelená, oran•ová, •ltá a modrá.

Párkrát sme boli aj na kúpalisku, kde sme sa dostatočne vyjašili vo vode... zo začiatku trochu studenej.

Ka•dý večer sme si pozreli zaznamenanú dokumentáciu dňa v podobe videa a fotiek a záver dňa patril misijnému príbehu o dievčatku Dorie, ktoré nikto nemal rád.

Na konci tábora sa prišla s nami rozlúčiť Celestínka, aj s kamarátom vodníkom Brekekáčom. Neprišli naprázdno, ale s truhlicou plnou darčiek. Tábor sme ukončili večernou opekačkou pri super táboráku.

Pláva•??? AHAAA!!! Proti prúúúdu, proti prúdu....

Rasťo Gallo

Tábor vo vode...

Tento tábor sa konal od 25. do 29. júla vo Veľkom Mederi. Mestečko je známe obrovským kúpaliskovým areálom. Určite sa však tábor dá nazva• aj Ekumenicko-evangelizačným. Organizátorom bolo občianske zdru•enie ACET s pobočkou v Galante. Deti a vedúci boli z AC, ECM, z katolíckej cirkvi, Slova•ivota, ale aj z nekres•anských rodín z rôznych kútov Slovenska, počnúc Bratislavou, u• spomínanou Galantou, Sereďou, Sencom, Trnavou, Hlohovcom a pokračujúc do Martina, ba a• do Dolného Kubína.

Napriek tomu, •e sa deti a ani vedúci skoro vôbec nepoznali, čoskoro sa

spriatelili a vznikli veľmi dobré vz•ahy. Niektorí navštívili aj miestny Detský domov a rómsku osadu, kde sa pravidelne konajú kluby. Keď mali deti na záver tábora napísa•, čo sa im páčilo, najčastejšie prevládali odpovede: kúpalisko. Sem tam sa objavili pesničky, divadlo, hry,

•ivotné príbehy vedúcich, opekačka a iné. Posledná odpoveď jedného chlapca bola: „Ďakujem za nové Bo•ie Slovo, ktoré som dostal.“

Veríme, •e Pán Boh bude i naďalej pracova• na našich srdciach cez Jeho Slovo.

Milena Belková

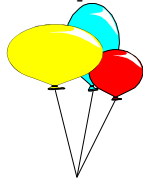

Milé deti!

Teším sa, že vás znovu môžem pozdraviť.

Dúfam, že ste si užíli pekné leto a

VESELÉ PRÁZDNINY.

To bol aj názov tajničky, ktorú ste mali vylúštiť. V doplňovačke vyšlo, že Pán Ješ mal pre rybárov

PREKVAPENIE.

Správnou odpoveď poslali dvaja z vás a odmenu zasielame:

1. Ester Tagajovej do Senca
2. Petrovi Hlavnovi do Piešťan

Srdečne blahoželám!!!

Vaša ovečka

Moje zážitky zo Swop shopu

2. časť

Na európskom seminári pre pracovníkov s deťmi sme každé ráno mali spoločné stíšenia, ktoré mala na starosti vždy jedna krajina. Začali sme chválami a modlitbami, ak niekto chcel, mohol povedať svedectvo alebo mohli pripraviť aj nejakú hru, no a končili sme plánom pre daný deň - oboznámili nás s tým, čo nás čaká a neminie. Keďže som bola zo Slovenska sama a skamarátila som sa z dievčatami z Čiech, nachystali sme si stíšenie spolu.

Po stíšeniach sme mali semináre. Vždy sme si mohli vybrať z troch, čo bolo niekedy dosť ťažké. Niektoré z nich boli workshopy - výroba bábik, modlitebná hviezda, vyrábanie rôznych kríkov a mnohé iné. Tie ostatné boli zamerané na spôsob rozprávania biblických príbehov na úrovni detí. Zaoberali sme sa aj pocitmi detí v rôznych životných situáciách a deťmi z detských domovov, týranými a nepochopenými.

Po seminároch nasledoval vynikajúci obed, na ktorý sa vždy všetci nesmierne tešili. Oddýchnutí po poobedňajšej sieste sme sa vrhli na ďalšiu časť seminárov, po ktorých nasledovali hry, kde sme sa vždy dobre vybláznili - dokonca aj staršie sestry z Anglicka sa rady zapájali. Vyčerpaní sme sa opäť vrhli s chuťou na dobrú večeru, no a po nej nám väčšinou premietali nejaké video. Boli to biblické filmy, niekedy aj kreslené, spracované pre deti.

Špeciálny program mali raz večer domáci. Väčšina z nich bola z Kysáču, ale niektorí boli aj z Pivnice, či Jabuky. Najprv sa nám prihovorela spt. Anna Páliková- Kunčáková, potom nám na mape predstavili jednotlivé zbory ECM a ich prácu. Brat Michal Chráňan nás zoznámil s kresťanskou škôlkou v Pivnici, a potom pre nás pripravili sestry z Kysáča malé občerstvenie v podobe špeciality - štiplavej klobásky a ratluku. Je to rôznofarebné a celé vyrobené doma. Naozaj treba ochutnať. Nakoniec sme na pamiatku dostali ručne maľované kraslice.

V nedeľu nás autobus zaviezol do Kysáča na sviatočnú bohoslužbu. Bohoslužba bola na pomery domácich veľmi netypická, ale pani farárka nám dala súhlas, že môžeme robiť hocičo, len tancovať nie, a my sme to aj splnili. Na stenu sme pověšali vlajky jednotlivých štátov Európy. Najprv zahrli na gitare, trubke a klavíri jednu pesničku organizátori. Potom nasledoval príhovor sestry kazateľky, čítanie z Písma, spoločná pieseň, príspevok detí z nedeľnej školy a dorastu. Potom nasledovali rozhovory s členmi zboru. Dostala som aj do nášho zboru dar - knihu od predsedu Matice slovenskej v Juhoslávii o Slovákoch v Juhoslávii. Sestry z domáceho zboru pre nás prichystali chutný obed a množstvo zákuskov.

Metodistický zbor v mestečku Vrbas sme navštívili v pondelok. Čakalo nás tam niekoľko členov spolu s rodinkou pastora Danijela Naskovského. Tešila som sa, že konečne uvidím metodistický kostol. Momentálne sa renovuje, lebo je veľmi starý a je v schátralom stave. Finančne pomáhajú ľudia a zbory skoro z celého sveta. Prichádzajú aj dobrovoľnícke tímy z USA. V prvom, ktorý prišiel minulý rok, som mala množstvo zoznámiť sa i s jednou staršou sestrou, ktorá sa tu ako dcéra nemeckého kazateľa narodila. V tomto kostole bola pokrstená a konfirmovaná a teraz priniesla prvé finančné ovocie zo svojej kampane medzi našimi zbrojm v USA na obnovu jej rodiska a jedného z mála metodistických skvostov na území Srbska.

Som veľmi vďačná nášmu Pánovi za množstvo by na tomto seminári a spriatelil sa s novými ľuďmi z viacerých krajín. Ďakujem aj za množstvo nových vecí a tiež aj za povzbudzujúce slová. Prosím, aby som tieto skúsenosti vedela dobre využívať na oslavu Jeho mena.

FRANCIŠTY DANIÉLA
(red. KRÁTENÉ)

SPRÁVY

Americkí luteráni schválili dočasnú dohodu s metodistami

New York, 18. august – Evanjelická luteránska cirkev v Amerike (ELCA) sa priblížila k schváleniu dohody o plnom spoločenstve s Evanjelickou cirkvou metodistickou (UMC).

Počas jedného z niekoľkých jednaní v priebehu zhromaždenia cirkvi 8. – 14. augusta, hlasovali delegáti počtom 870 ku 60 za to, aby sa začala dohoda o „dočasnom zdieľaní Večere Pánovej“ s metodistami, ktorí schválili zmluvu v apríli 2004.

Dohoda nasleduje po 30-ročnom ekumenickom dialógu medzi týmito dvoma americkými denomináciami a dlhá cestu spoločnému úplnému spoločenstvu medzi ELCA a UMC, hoci nebol stanovený žiadny časový plán k tomuto kroku.

„Pozvali sme jeden druhého k sebe domov,“ biskup William Oden, ekumenický úradník Metodistickej rady biskupov, bol citovaný 12. augusta v metodistických správach. Oden, ktorý bol na luteránskom zhromaždení, nazval voľbu „historickým momentom“ pre obe denominácie.

Počas dočasného „skúšobného“ obdobia sa obe cirkvi zapoja do spoločného slávania Večere Pánovej; ak by sa eventuálne celé spoločenstvo dohodlo, obe cirkvi môžu navzájom zdieľať i svojich duchovných. Takýto krok môže pomôcť obojom denomináciám v oblastiach „ako malé vidiecke mestá“, kde mali farnosti problémy s udržaním zamestnancov na plný úväzok.

Dohoda o plnom spoločenstve sa v posledných rokoch stala stále častejšou v tých denomináciách, ktoré sú v Spojených štátoch známe ako „hlavné protestantské“ denominácie. ELCA napríklad má takúto dohodu s Episkopálnou cirkvou, Moravskou cirkvou, Presbyteriánskou cirkvou, Reformovanou cirkvou v Amerike a s Cirkvou Kristovou.

UMC je najväčšou „hlavnou protestantskou“ denomináciou v Spojených štátoch, s 8,2 miliónmi členov. ELCA, najväčšia národná luteránska denominácia, má 4,9 milióna členov.

Mark Hanson, predsedaajúci biskup ELCA a prezident Luteránskej svetovej federácie so sídlom v Geneve, iadal medzinárodné stretnutie, aby diskutovali o otázke biblickej autority, pričom povedal, že kresťanstvo čelí kríze totožnosti a potrebuje zápasiť o to, čo on pomenoval „fundamentalisticko-mileniársko-apokalyptické čítanie Písma“.

Hanson, ktorý rečnil 9. augusta počas luteránskeho zhromaždenia, povedal: „Kresťanstvo je uprostred celosvetovej krízy totožnosti, preto sme ekumenicky nepomenovali otázky autority a interpretácie Písma“.

Z anglického originálu podľa ECUMENICAL NEWS INTERNATIONAL preložila DANA ŠIRKOVSKÁ

VIM maratón

Verím, že skratka VIM (Dobrovoľníci v misii) je u každému dobre známa. Veď u viac ako desať rokov do našich zborov z USA prichádzajú takmer každé leto. Sú to tímy veriacich ľudí, ktorí obetujú svoj čas, sily a finančné zdroje, aby sa vzdialili množstvo kilometrov od domu len preto, aby nám pomohli opraviť zborový dom, vymalovať misijné stredisko alebo pomôcť pri dennom tábore, či ináč poslúžiť. Bolo tak i toto leto, kedy sme mohli na Slovensku privítať 6 tímov dobrovoľníkov. Som rada, že môžeme konštatovať, že všetky z nich boli z niektorého partnerského zboru, resp. oblasti.

Začalo sa v júni príchodom tímu z partnerského zboru Banskej Bystrice zo Santa Barbary v Kalifornii (19.6. – 1.7.). 11 členovia tímu pracovali na úpravách dĺžky modlitebne, natierali okná a rámy dverí. Tento tím ešte bol v Banskej Bystrici, keď priletel ďalší, a to z partnerského zboru Partizánskeho zo Statesbora v Georgii. Pracovali ale odišli a naďalej východ – do Michaloviec (25.6. – 4.7.). Po pristavbe nad starý čas zborového domu ešte ostalo dosť „dokončovačiek“ na dome i v záhrade, s ktorými sa títo 12 ľudí pod vedením Zacharovcov a za spolupráce s ďalšími zo zboru dobre popasovali.

Prvé dva tímy ešte boli na Slovensku, keď pricestoval tím tretí. Sestra Martha Brice je mnohým z nás známa, keďže toto bola jej siedma návšteva Slovenska. Spolu s ňou prišlo 12 ľudí z partnerského zboru Seredi z mesta Cincinnati v štáte Ohio (27.6. – 6.7.). A tak sa v Seredi zateplovala modlitebňa a natierala strecha. 8.7. u prichádzal tím štvrtý. Tentoraz z partnerského zboru Trnavy z Kellera v štáte Texas. Počas svojej desaťdňovej cesty po Slovensku navštívili mnohé z našich zborov s hudobným programom.

Piešťany mali tento rok tiež množstvo hostí tím VIM (16.7. – 23.7.). Bola to skupina sestier z partnerskej oblasti Wytheville, ktorá nám stojí po boku v misijných aktivitách. A tak spolu s Piešťanskými poslúžili enám v Azylovom dome. VIM maratón ukončil ďalší tím z Wythevillu (29.7. – 8.8.), ktorý prišiel do Bratislavy pomôcť u druhý rok v poradí pri Dennom tábore. Desiat Američania a ôsmi Slováci pripravili pre deti bohatý a zaujímavý program, na ktorom sa zúčastnilo každý deň okolo 40 detí.

Ďakujem Bohu za všetky tímy, ktoré k nám priniesli poehnanie. Ďakujem tiež za ochotné srdcia a ruky, ktoré sa podieľali na tom, aby sa naši ďalekí a predsa blízki bratia a sestry mohli na Slovensku cítiť dobre. Je dobré, že sa môžeme i takýmto spôsobom navzájom od seba učiť a podieľať sa o Božie dielo v našich životoch.

Denný tábor v BA

Denný tábor v BA

Lenka Procházková